

er. Iket idag, har jeg den endnu, at den meget ærede Conseilspræsident har et meget sundt Blik paa Livets Forhold, og jeg tror derfor, at han kun paa Grund af en uheldig Opfattelse af sin Stillings Pligter, har ment at kunne forsvare en Sag af denne Bestaaffenhed paa den Maade, han har gjort i Dag. Jeg har hørt enkelte Bemærkninger hist og her streife ind paa et Forsvar for dette Bæsen; men jeg har ikke hørt Nogen, der har været saa uforbeholdent at tage det i Forsvar, som nu den høitærede Conseilspræsident. Jeg tror ikke, der har været Nogen i den danske Rigsdag eller i det danske Rigsraad, der blot tilnærmelsesvis har troet at burde udtale sig for Bibeholdelsen af dette hele Bæsen med endog blot Tiendebelen af de Grunde, som den høitærede Minister i Dag har anført, uden at Bedkommende samtidigt gjorde en lige saa lang Række Undskyldninger, for at han overhovedet tillod sig at forsvare det. Disse Undskyldninger bleve imidlertid horte i den høitærede Ministers Tale. Hvis denne Tale havde havt en lige saa lang Del om det Berettigede i at gjøre Indbuc i dette Forhold, og en Undskyldning, fordi han forsvarede det, vilde jeg have fundet det langt rimeligere. Den høitærede Minister vilde rette nogle Feil hos mig og bemærkede blandt Andet, at det ikke var Udvalget i sin Helhed, der paa den grundlovgivende Rigsdag stillede det Forslag, som jeg nævnte, men herimod skal jeg tillade mig at anføre, at der i den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger staar, at „Udvalget“ har været af den Formenting, at der vel kunde være Grund til at tilføie, at Adel, Titel og Rang for Fremtiden ikke skulde kunne tildeles Nogen. Der staar altsaa „Udvalget“. Endvidere var det efter den høitærede Ministers Mening en forsvindende Majoritet, der var for Forslaget. Det var ganske vist kun 52 af 84, men jeg nævnte udtrykkelig, at det ikete den 10de Maat, altsaa meget langt hen i Sessionen og efter at man havde afgivet en Erklæring paa Manges Begne, som tidtligere havde været Medforslagsstillere, der gik ud paa, at man af Hensyn til det Dnsse, som næredes med Hensyn til dette Spørgsmaal af den Konge, som aflædte sig selv sin Magt, afstod

fra yderligere at fastslaa sit Forlangende. Den meget ærede Conseilspræsident mente, at der var levet Kongen en meget betydelig Magt, der ligger uden for Lovgivningsmagtens, og den ansvarlige Regjerings Omraade, og at dette havde faaet sin Stadfæstelse i Grundlovens § 11. Et æret Medlem (Tauber) har allerede gjort opmærksom paa, at dette er en fuldstændig Misforstaaelse af § 11. For saavidt der her tales om Indskrænkninger i Kongens Myndighed, saa er det selvfølgelig ikke dette, der skulde antyde den betydelige Magt, men for Dvrigt tales der kun om Kongens Magt, for saavidt der udøves, gennem hans Ministre. Skal man være ved § 11, da giver den, som det ærede Medlem fra Hofens bemærkede, sandelig ikke § 8, Majestæt nogen betydelig Magt udenfor Rigsdagens og den ansvarlige Regjerings Omraade, men derimod maa den Betragtning, som jeg tillod mig at hævde af § 11, vistnok være fuldstændig gyldig. Jeg tror overhovedet ikke, at det gaar an, at vi fra Ministerbænken tage mod saadanne Fortolkninger af Grundloven, hvorefter det kommer til at staa uklart hen, hvorledes vi egentlig ere stillede over for Rigets Afgørelser og Styrelse. Et er, hvad den lovgivende Magt og de forffjellige ansvarlige Regjeringer have taalt som en vis Praxis, og det er, hvad der er grundlovmæssig Ret. Det Forhold, som nu bestaar, skulde samstemme med de monarkiske Tilstande, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, og skal kun gjentage, hvad jeg før sagde, at jeg tror ikke, at nogen Kongemagt er bedst tjent med de Støtter, som en ansvarlig Regjering lader Regenten, asøge gennem Udvikling af Hof titler og Dekoration enten til egne eller fremmede Landes Undersaatter. En varig Støtte maa bygges paa et ganske andet Grundlag, og er dette sandt, saa vist Henvisning til de monarkiske Tilstande, der med passende bortfalde. „Saa, vare vi en stor Stat,“ blev der sagt, „men man lægger Mærke til os.“ Saa, det skulde man netop gjøre; vi skulde ikke henvise til, at man i de forffjellige andre Lande have noget lignende Tilstande, skjøndt der vist neppe der er noget saa Galt som hos os, men snarere henvise til, at det var uheldigt, at vi med Hensyn til det